

Αλέξανδρος Μωραΐτιδης

Τις παίει;

Κωμωδία μονόπρακτος

Αθηναϊκόν Ημερολόγιον του έτους 1875 (Δ. Κορομηλά), Αθήνα

ετ. Β' (1875), σ. 155-169

ΤΙΣ ΠΤΑΙΕΙ ;

Κωμωδία μονόπρακτος

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α

Λάμπρος Βλακίδης, ἔμπορος

Χρυσή, σύζυγος αὐτοῦ

Μαρίκα, θυγάτηρ αὐτῶν

Σοφία, ὑπηρέτρια

Βασιλάκης

Μανωλάκης } νέοι τῆς πλατείας τοῦ συντάγματος.

Κωστάκης }

Ῥπαστυνόμος

Κλητῆρ

Ἡ σκηνὴ τῆς συγχρόνου ἐποχῆς. Ἐν Ἀθήναις, ἐν τῇ συνοικίᾳ Πλάκας.

[Κῆπος οἰκίας ἐν τῇ ὁδῷ τῶν « Τριπόδων » δεξιόθεν θύρα. Εἰς τὸ βάθος ὄψοῦται ἡ οἰκία τοῦ κ. Βλακίδου, ἧς φαίνεται ὁ ἐξώστης. Νύξ θερινή]

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΛΑΜΠΡΟΣ [καθημένος πλησίον τραπέζης] Ναι· θὰ τὸ ἀφήσω κλεισμένο εἰς τὸ ὑπόγειο νὰ μυρίσῃ ὁ νοῦς του ἀπὸ ἀράχναις.

ΧΡΥΣΗ (καθημένη ἀπέναντι πλησίον τῆς αὐτῆς τραπέζης.) Καλὰ, Λάμπρο μου, κάμε ὅ,τι θέλεις, ἀλλὰ δὲν τὰ καταλαμβάνω αὐτὰ τὰ πράγματα.

ΛΑΜΠΡΟΣ Δὲν τὰ καταλαμβάνεις βέβαια, γιατί δὲν σὲ συμφέρουν. Ἔτσι κάνουν καὶ τὰ μεγάλα κεφάλια. Ἄκουσ ἐκεῖ, νὰ κἀηται ἀπὸ τὸ πρωτὶ ὡς τὸ βράδυ εἰς τὸ μπαλκόνι, καὶ σὺ νὰ τὸ καμαρόνης ;

ΧΡΥΣΗ Μὰ δὲν εἶνε ἀλήθεια αὐτὰ τὰ πράγματα.

ΛΑΜΠΡΟΣ Σώπαινε. Μοῦ τῶπε ἕνας κλητῆρας, ὁ ὁποῖος σταθμεύει ἐδῶ ἔς τὴ γωνιά. Τὶ νὰ σὲ κάμω ὅμως, δὲν τὸ εἶδα ποτέ· σὺ ποῦ κἀθεσαι ἐδῶ μοῦ ἔγεινες καθὼς τὸ φεγγάρι, τὸ ὁποῖον βλέπει τόσα παράξενα πράγματα χωρὶς νὰ ἴμιλῃ.

ΧΡΥΣΗ Μὰ, Λάμπρο μου, ἔξω δὲν βγαίνει, θέλεις λοιπὸν νὰ μὴ βλέπη κόσμος ;

ΛΑΜΠΡΟΣ Νὰ μὴ βλέπη βέβαια. Τὶ θὰ τὸν κάμῃ τὸν κόσμος, ἀφοῦ ἀκόμη δὲν εἶνε γι' αὐτὴ ; (ἐγειρόμενος) Πέ μου, σὲ παρακαλῶ, σὺ ὅταν εἶχες αὐτὴν τὴν ἡλικία, ἐκαθόσουν ὅλην τὴν ὥρα εἰς τὸ μπαλκόνι ἴσάν καμμία γλάστρα μὲ βασιλικό ;

ΧΡΥΣΗ Τώρα εἶνε ἄλλος καιρός. Τώρα τὰ κορίτσια πρέπει νὰ βγαίνουν καὶ ὀλίγο ἔξω μὲ τὴ μαμμὰ τους, νὰ βλέπουν τὸ ἕνα, τὸ ἄλλο. . .

ΛΑΜΠΡΟΣ (εἰρωνικῶς) Νὰ πηγαίνουν καὶ ἔς τὸν Ἀπόλλωνα.— Σιώπα, γιατί μ' ἐντρόπιασες.

ΧΡΥΣΗ Ἔχεις ἄδικο. Σὺ μάλιστα ἔπρεπε νὰ χαίρεσαι γιατί ἔχεις ἕνα τόσο ἔξυπνο κορίτσι.—

ΛΑΜΠΡΟΣ Ποῦ δὲν ἀνοίγει βιβλίον γιὰ τὰ ἴματα τοῦλάχιστον.

ΧΡΥΣΗ Καὶ ὅμως ὅλη τὴν ἡμέρα σήμερα ἐδιάβαζε, ἄς ἔχουν καὶ διακοπαῖς, ποῦ ἔπρεπε νὰ παίζῃ.

ΛΑΜΠΡΟΣ (εἰρωνικῶς) Νὰ παίζῃ, ἔ ; Πάρε της καὶ μιὰ

κούκλα, και καμμιὰ κουζίνα με ὅλα τὰ χρειαζούμενα ἀπὸ τοῦ Μάϊφαρτ.

ΧΡΥΣῆ Ἔχει και κούκλα, και ἀπὸ ὅλα. Ἄλλὰ δὲν ξεύρω ποιὸς ἦλθε και σ' ἐδιάβασε. Ἡ Μαρίκα σήμερα ἐμελετοῦσε ὅλη τὴν ἡμέρα. Και τί νομίζεις; ἓνα μεγάλο, τόσο, βιβλίο.

ΛΑΜΠΡΟΣ Κανένα μυθιστόρημα, φαίνεται. Διότι σήμερον αὐτὰ ἔχουν πέρασι και τυπώνονται ὠραῖα, και βάζει ὅλη τὴ τέχνη του ὁ κ. Πεβέρης νὰ τὰ βγάλῃ εὐμορφώτερα, ἐνῶ ἂν εἶνε κανένα σπουδαῖο βιβλίο, καμμιὰ ἀριθμητικὴ παραδείγματος χάριν τοῦ Γεράκη, τὴν τυπώνει ὁ Σκλέπας ἄθλια ὅταν νὰ ἦταν καταδικασμένη νὰ τὴ διαβάσουν δυστυχεῖς ἄνθρωποι και ὄχι ἔμποροι τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, ὅπως εἶμαι ἐγώ.

ΧΡΥΣῆ Μὰ αὐτὸ τὸ βιβλίο εἶνε πολὺ σπουδαῖο, διότι ἔχει μεγάλα γράμματα ὅταν νὰ εἶνε γραμμένο γιὰ τυφλοὺς ἀνθρώπους. Μοῦ φαίνεται, ὅτι τῆς Μαρίκας τὸ ἔδωσε ὁ γυιὸς τοῦ Θειοῦ μου.

ΛΑΜΠΡΟΣ (αἰφνης) Τοῦ Θειοῦ σου; Ἀλλοίμονον! Δὲν ξεύρεις λοιπὸν ὅτι ὁ Νίκος πληρόνεται ἀπὸ τὸν Καλαποθάκη; Φέρε τὸ βιβλίων ἐδῶ.

(ἡ Χρυσὴ ἀπέρχεται)

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΛΑΜΠΡΟΣ (μόνος) Πάει! Τῶχασα αὐτὸ τὸ κορίτσι. Κοντὰ εἰς τὰ ἄλλα ἐλαττώματα εἶνε κατηχημένο και ἀπὸ τοὺς Εὐαγγελικούς. [βηματίζει ἐν ἀγωνίᾳ]

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΧΡΥΣῆ (φέρουσα μέγα βιβλίων μαῦρον) Ἐτρόμαξα νὰ τὸ φέρω.

ΛΑΜΠΡΟΣ (λαμβάνων τὸ βιβλίον καὶ ἀνυπόμονος παρατη-
ρῶν αὐτό.) Αὐτὸ τὸ βιβλίον λοιπὸν ἐδιάβαζε ; Ἄλλοί-
μονον ! (τὸ ρίπτει μακρὰν, καὶ τινάσσει τὰς χεῖράς του.)
Ὑπαγε ὀπίσω μου Σατανᾶ.

ΧΡΗΣΗ Κύριε ἐλέησον ! Καλὲ τι ἔπαθες ; Δὲν εἶνε
λοιπὸν καλὸ βιβλίον ;

ΛΑΜΠΡΟΣ Καλὸ βιβλίον ; Αὐτὸ καλὸ βιβλίον ; Αὐτὸ
ποῦ εἶνε γραμμένο ἀπὸ τοὺς Εὐαγγελικούς ; Δὲν γνω-
ρίζεις λοιπὸν ὅτι ἔς τὴν Ἀθήνα ὑπάρχουν Εὐαγγελικοί,
οἱ ὁποῖοι φαρεύουν εἰς ἐμποδισμένην θάλασσαν, χωρὶς
νὰ τοὺς ἐννοήσῃ ἢ ἱερά Σύνοδος ; Δὲν ἄκουσες τοῦλά-
χιστον πόσα γι' αὐτοὺς ἔγραψεν ἡ Ἐφημερίς τοῦ Κο-
ρομηλᾶ ; ὦ ἄμαρτία ! Καὶ ἄφησες λοιπὸν τὸ κορίτσι
μας νὰ πάῃ ἔς τὴν ἐκκλησίαν τους ;

ΧΡΗΣΗ Ποῦ νὰ ξεύρω γὼ πῶς ἐδῶ ὑπάρχουν εἰσαγ-
γελικοί, καὶ ὄχι μόνον ὑπάρχουν, ἀλλ' ὅτι ἔχουν καὶ
ἐκκλησία. Ἦλθε μὲν ἡμέρα ὁ Νίκος, ἐπῆρε τὴ Μάρικα,
καὶ μοῦ εἶπε πῶς θὰ πᾶνε ν' ἀκούσουν ωραίους ψαλ-
μοὺς, ποῦ δὲν τοὺς ἄκουσαν ποτέ τους.

ΛΑΜΠΡΟΣ ὦ δυστυχία ! Καὶ τὸ λὲς ἀκόμα ; Καὶ δὲν
συλλογίζεσαι τί σφάλμα ἔκαμες ; Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ πᾶνε
ν' ἀκούσουν ψαλμοὺς τοῦ Καλαποθάκη ; Ἴδου πῶς πιά-
νουν τοὺς ἀγραμμάτους ἔς τὰ δίκτυα !

ΧΡΗΣΗ Γι' αὐτὸ προχθὲς τὸ βράδυ ἄρχισε νὰ μοῦ
λέῃ κᾄτι παράξενα πράγματα, πῶς δὲν φάλλουν καλὰ
ἔς τὸν ἅγιον Νικόλα τοῦ Ῥαγκαθᾶ, πῶς μουρμουρίζουν
ἀκόμα χειρότερα ἔς τὴν ἁγία Σωτεῖρα. . .

ΛΑΜΠΡΟΣ Τὰ εἶδες λοιπὸν ; Καλὰ ἔκαμα καὶ τῶκλει-
σα ἔς τὸ ὑπόγειο. Διότι, καθὼς βλέπω, μὲ κατακόλασε.
Τώρα πηγαίνω καὶ καρφόνω καὶ τὴν πόρτα τοῦ μπαλ-

κοιού για να μη βγαίνει κανείς πλέον εις αυτό το καταραμένο μπαλκόνι.

ΧΡΥΣΗ Καλά, κάρφωσε και τὰ παράθυρα, ἀλλὰ βγάλε τὸ κορίτσι ἀπὸ τὸ ὑπόγειο.

ΛΑΜΠΡΟΣ Ἔλα, πήγαινε.

ΧΡΥΣΗ Καλὲ, ἀφοῦ φταίει τὸ μπαλκόνι, κάρφωσε το, ἀλλὰ βγάλε τὸ κορίτσι.

ΛΑΜΠΡΟΣ Ὅχι, διότι ἤμπορεῖ νὰ μὴ πταίη τὸ μπαλκόνι ἀλλὰ τὸ κορίτσι· δὲν γνωρίζομεν ἀκόμη τίς πταίει.

ΧΡΥΣΗ (ἀπερχομένη μετὰ θυμοῦ) Δὲν τὰ καταλαμβάνω αὐτὰ τὰ πράγματα.

ΣΚΗΝΗ Δ΄.

ΛΑΜΠΡΟΣ (μόνος) Ναὶ βέβαια. Καθὼς δὲν καταλαμβάνει ὁ κ. πρόεδρος, ὅταν πρόκειται νὰ μὴ ἐκτελέσῃ μίαν ἀπαίτησιν κανενὸς βουλευτοῦ. (μετὰ μικρὸν σενάζων) Δὲν ξαίνει καλὰ σήμερα ὁ κόσμος. Βλέπεις τόσα παιδάκια καὶ φουμάρουν τσιγάρο, πᾶνε καὶ ἔς τοῦ Ἀκριβοπούλου καὶ ἀφανίζουν τὸ κανταΐφι καὶ ταῖς τούρταις. Βλέπεις τόσα κοριτσάκια, τὰ ὁποῖα, ἐνῶ δὲν ἔμαθον ἀκόμη νὰ ὀμιλοῦν, σοῦ κάνουν ἐργολαβίαις. Καὶ ἔπειτα λένε μερικοὶ καφετσίδες, ὅταν τοὺς ζητήσῃ κανεὶς ὀλίγο νερό, ἢ μιὰ φωτιά, ὅτι ἤμαστε ἔπισω ἀκόμα. « Βρὲ καφετσίδες, νὰ τοὺς ἔπῃ κανεὶς, ἔπισω εἴμαστε, ἢ ἐμπρός; » (μετὰ τινος στιγμᾶς) Δὲν ξεύρει κανεὶς πῶς νὰ φυλάξῃ σήμερα τὸ παιδί του. Τὸ προσέχεις εἰς τὴν ἀνατροφή του, τοῦ παίρνει τὰ μυαλὰ τὸ μπαλκόνι. Τὸ προσέχεις ἀπὸ τὸ μπαλκόνι, τοῦ πέρνει τὰ μυαλὰ ὁ Καλαποθάκης μετὰ τὴ μουσικὴ του. Τὸ προσέχεις καὶ ἀπὸ τὴ μουσικὴ τοῦ Καλαποθάκη, τοῦ παίρνει τὰ μυαλὰ ὁ Νίκος. Τί διά.

Θολο νὰ κάμη κανείς! Ἐγὼ λείπω ὅλη τὴν ἡμέρα εἰς τὴ δουλειά μου, ἡ γυναῖκα ποῦ ἔπρεπε νὰ προσέχη σοῦ λέγει: —εἶνε ἔξυπνο— τὸ ἴπηρε ὁ Νίκος—καὶ χίλια δύο κολοκύθια.—Πρέπει νὰ μείνη εἰς τὸ ὑπόγειο, ἴσως καὶ σωφρονισθῆ. Διότι, καθὼς λέγουν τὰ βιβλία, ὁ νοῦς περιοριζόμενος δὲν σκέπτεται περὶ ἀέρων καὶ ὑδάτων, ἀλλὰ μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν του, διότι μόνον αὐτὸν βλέπει. (ἀπέρχεται)

(Ἀκούεται ἔξω ὁ Βασιλάκης ἄδων τὸ ἐξῆς ᾄσμα)

Τοῦ ἔρωτός μου ἰδοῦ προβαίνει
ἢ μικρὰ κόρη λευχειμονοῦσα,
καὶ τὴν ὁδὸν τῆς αὔρα ζηλοῦσα
μὲ μῦρα ραίνει.

Τὸ μέτωπόν τῆς ἀθῶον κρίνον,
δύο ἀστέρες οἱ ὀφθαλμοί τῆς,
καλλικελάδων φωνὴ Σειρήνων
εἶν' ἢ φωνὴ τῆς.

Μὲ τῆς πορφύρας τὸ στίλβον χρῶμα
ἢ παρειά τῆς εἶνε βαμμένη,
ξανθὴ ἢ κόμη τῆς λελυμένη
θαμβοῖ τὸ ὄμμα.

Εἰς τὸ λεπτόν τῆς χεῖλος πλανᾶται
παρθένου κόρης ἢ εὐθυμία,
ἔρωτος θεοῦ ἐκεῖ κοιμᾶται,
πνοὴ γλυκεῖα.

ΛΑΜΠΡΟΣ (ἐμφανιζόμενος ἐπὶ τοῦ ἐξώστου) Τώρα, γαί-

δοῦρι, νὰ σοῦ δείξω ἐγὼ πόσα ἀπίδια βάζει ὁ σάκκος.

Ἔλα πιὸ κοντὰ (λαμβάνει τὸ ἀγγεῖον τοῦ ὕδατος)

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ (ἐξακολουθῶν ἔξωθεν)

Νύμφη ἂν ἦσαι, εἰπέ με, κόρη,
ἐγὼ νὰ γείνω μικρὸς Αἰνείας,
καὶ νὰ μοι δώσης θερμὰς θωπείας
ἀνὰ τὰ ὄρη.

ΛΑΜΠΡΟΣ Θωπείαις θέλεις, ἔ! θωπείαις, μασκαρᾶ!
(ρίπτει τὸ ὕδωρ κατὰ κεφαλῆς τοῦ ἄδοντος ἔξω τοῦ κήπου)
Κλητήρα, κλητήρα! σύλλαβέ τον! Οἱ διαβόλοι! κα-
νεῖς δὲν εἶνε ἐδῶ· ποιὸς ξέρει σέ ποιὸ θέατρο χάσκουν.
Τίς πταίει τώρα, κύριε Τρικούπη; τίς πταίει νὰ καταίβω
κάτω καὶ νὰ σπάσω τὰ πλευρὰ αὐτοῦ ποῦ δὲν ἀφίνει
τὸν κόσμον εἰς ἡσυχία; Πᾶνε καὶ συλλαμβάνουν ἐκεί-
νους ποῦ κλέπτουν ἀσήμαντα πράγματα, καὶ ἀφίνουν
αὐτοὺς ποῦ κλέπτουν μυαλά. Νὰ ἤμουν ἀστυνόμος θὰ
ἄρχιζα ἀπὸ τὰ παιδιὰ αὐτὰ καὶ θὰ ἔφθανα μέχρι τοῦ
Καλαποθάκη, καὶ θὰ τοὺς ἔβαζα ὅλους εἰς τὸ φρέσκο.—
Σοφία, ἔ Σοφία. Αὐτὴ τὴν πόρτα νὰ μὴ τὴν ἀνοίξης
ἄλλη φορὰ.

Σοφία (ἔσωθεν) Γιατί ἀφεντικό;

ΛΑΜΠΡΟΣ Γιατί; Γιὰ νὰ ῥωτᾶς ἐσὺ, ἀνόητη. Ἄκοῦς
ἐκεῖ, νὰ θέλῃ νὰ μάθῃ κι' αὐτὴ τὴν αἰτίαν; Περίεργο
πρᾶγμα! Σήμερα ὅλοι θέλουν νὰ μάθουν τὴν αἰτίαν.

Σοφία Καὶ ποῦ θὰ βάζω, ἀφεντικό, τὸ κανάτι γιὰ νὰ
κάνῃ κρύο τὸ νερό;

ΛΑΜΠΡΟΣ Ἔλα! Πίνουμε καὶ ζεστό, δὲν πειράζει.
(εἰσέρχεται)

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

(ὁ ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ ἀνοίγει ἡσυχῶς τὴν θύραν τῆς αὐλῆς καὶ
Ἄθηναϊκὸν Ἡμερολόγιον 1875

εἰσέρχεται μετὰ δειλίας καὶ ἀπορίας. Φορεῖ καὶ γυαλιά. Τὸ καπέλλο του εἶνε βρεγμένον.)

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ (κρατῶν εἰς χεῖρας ἐπιστολὴν καὶ βάρδον.)
Τὸν διαβολοβλακίδη! Μὲ ἔλουσε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω!
Τὸν παληοβλακίδη! Καλὰ ὅμως τὸν λένε Βλακίδη!
Γιατὶ, κυττάξετε. (δεικνύει τὸ γράμμα) Μοῦ ἔδωσε τὸ
γράμμα τῆς Μαρίκας χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ. Μοῦ
ἄδειασε τὸ νερὸ καὶ μέσα εἰς τὸ νερὸ ἦταν αὐτὸ τὸ
γράμμα. (ἀναγινώσκει) « Τὸ σχέδιόν μου εἶνε ὠραῖον,
θὰ ὑποφέρῃ ὀλίγον ἢ κεφαλὴ σου, ἀλλὰ δὲν πειράζει.
Μὲ συγχωρεῖς διὰ τὸν γελοῖον τρόπον τῆς συνεννοή-
σεως, ἀλλὰ τίς πταίει, ἀφοῦ ὅλα τὰ πράγματα σήμε-
ρον εἶνε γελοῖα, καὶ ἀφοῦ εἰς τὸ σχολεῖον ἔμαθα τὸ γε-
λοῖον μόνον νὰ ἐννοῶ; Ἐλθὲ εἰς τὴν αὐλὴν εἰς τὸ ἀρι-
στερόν μέρος, εἰς τὸ μικρὸν παράθυρον.»

« Ἡ Μαρίκα σου. »

(Ἄσπαζόμενος τὴν ἐπιστολὴν) Τὶ ἔξυπνο! [προχωρῶν
καὶ διευθετῶν καλῶς τὰ ὀμματουάλιά του] Κανεὶς δὲν με βλέ-
πει. Ἄς προχωρήσω. (χάνεται ὑπὸ τὴν οἰκίαν προσκόπτων)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

(Ἡ Σοφία ἀνοίγει τὴν θύραν τοῦ ἐξώστου, καὶ ἀφίνει ἀγ-
γεῖον πλήρες ὕδατος)

ΛΑΜΠΡΟΣ (ἐξελθὼν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου) Μιὰ φορὰ ἔμιλου
εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Εἶπα ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀνοίξῃ αὐτὴ
ἢ πόρτα. Ἦτέτε μου, ὅτι ἔχω νὰ κάμω μὲ γαϊδούρια,
νὰ τὸ ξέρω. Ἄ! μὰ αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται. Αὔριον τὸ
πρωτὶ χτίζω τὸ μπαλκόνι, χτίζω καὶ τὰ παράθυρα, καὶ
τότε βλέπομεν τίνος θὰ περάσῃ, τοῦ γαϊδουριοῦ ἢ τοῦ
ἀνθρώπου.— Οὐφ! Τὶ ζέστη! Φαίνεται ὅτι ὁ Θεὸς ἀκούει
τὸν κ. Λεούσην, ὁ ὁποῖος παρακαλεῖ νὰ ἦνε ὄλον τὸν

καιρόν καλοκαῖρι. (Λαμβάνει νὰ πῆ ὕδωρ, ἀλλὰ βλέπει ἐντὸς ἐπιστολὴν.) Τί διάβολος εἶνε αὐτὸς πάλιν; (φωνάζων) Σοφία, φέρε ἓνα φῶς, γιατί μὲ τσιμποῦν κουνούπια.
(Ἡ Σοφία φέρει τὸ φῶς κ' ἀπέρχεται)

ΛΑΜΠΡΟΣ (ἀναγινώσκων τὸ γράμμα) « Γλυκέ μου Μα-
ωλάκη. Ὑπάρχουν στιγμαὶ καθ' ἃς μία φιάλη ὕδα-
τος μᾶς φέρει εἰς τὴν ζωὴν.» (σχίζων τὴν ἐπιστολὴν πα-
ράφορος) Λοιπὸν δὲν ἔπταιε τὸ μπαλκόνι! (φωνάζων)
Σοφία! (ἔρχεται ἡ Σοφία) Ποῖος ἔρριψε αὐτὸ τὸ γράμμα
ἐδῶ μέσα; Λέγε ὀγλίγωρα, γιατί κ' ἐγὼ δὲν ξέρω τί
θὰ τραβίξης.

ΣΟΦΙΑ Ἀφέντη μου, δὲν γνωρίζω. Θὰ ἦταν, φαίνε-
ται, μέσα στὴ βρύσι.

ΛΑΜΠΡΟΣ (μετὰ θυμοῦ) Στὴ βρύσι; Ἀνόητη! Λέγε
ὀγλίγωρα ποιὸς ἔρριψεν ἐδῶ αὐτὴ τὸ γράμμα, γιατί
ἀμέσως σὲ διώχνω χωρὶς νὰ σοῦ πληρώσω τοὺς 15
μισθοὺς ποῦ σοῦ χρεωστῶ.

ΣΟΦΙΑ Ἀφέντη μου δὲν γνωρίζω. (μετὰ δειλίας) Μοῦ
φαίνεται ὅμως ὅτι ἐγὼ τὸ ἔρριξα.

ΛΑΜΠΡΟΣ Ἐσύ; Καὶ τὸ λέγεις ἀκόμα, ἀθλία;

ΣΟΦΙΑ (καθ' ἑαυτὴν) Δὲν ἤμποροῦσα νὰ χάσω τοὺς
μισθοὺς μου. (πρὸς τὸν Λάμπρον τρέμουσα) Νὰ, ἔχω καὶ
τοῦτο ἀκόμα, ἀλλὰ τὸ πετῶ κάτω. (ἐξάγει ἐκ τοῦ κόλπου
τῆς ἐπιστολὴν, ἣν ρίπτει εἰς τὴν ὁδόν.)

ΛΑΜΠΡΟΣ Ἐγεινες λοιπὸν Ταχυδρομεῖον! Φύγε ἀπ'
ἐμπρὸς μου. (ἡ Σοφία ἀπέρχεται σπεύδουσα) Θὰ ὑπάγω
εἰς τὸ ὑπόγειον, καὶ θὰ προσποιηθῶ ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ
προσκαλούμενος. (κυττάζει τὸ ὰρολόγιόν του) Ἐχομεν
ἀκόμα ἓμισὴ ὠρα ὡς τὴν προσδιωρισμένην. Ἀλλοίμονον
εἰς ἐκεῖνον τὸν ὀποῖον εὔρω ἐνώπιόν μου!

(ἀπέρχεται κλείων τὴν θύραν)

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

(Εἰσέρχεται ὁ Κρηστάκης κρατῶν εἰς χεῖρας ἐπιστολὴν, ἴσταται καὶ παρατηρεῖ βλακωδῶς τὴν οἰκίαν) Ἦ πόλτα κλεισμένη, τὰ παλάθουλα κλεισμένα! Καὶ αὐτὸ ἐδῶ τὸ γλάμμα; (ἀναγινώσκει) «Κύλιε Τλομελέ!»—Κύλιε Τλομελέ! Ὅλα λοιπὸν τὰ πελιποιητικὰ ἐκεῖνα ἐπίθετα, τὰ ὁποῖα πέλυσι, πλοπέλυσιν ἀνεζήτηει εἰς τὰ λεξικά τοῦ Βυζαντίου καὶ τοῦ Γαζῆ, ὅλα πελιωλίσθησαν εἰς τὸ «κύλιε;» Ἴδου τὸ ἀποτέλεσμα ἐνὸς παλάφλονος ἔλωτος. (ἀναγινώσκει) «Νὰ μὴ μὲ ἀκολουθῆς πλέον ἀποπίσω ὡσὰν σκυλλάκι, διότι ἐπώλησα τὴν καλδίαν μου εἰς ἄλλον» — Ἐγὼ σκυλλάκι; ὦ μιאלά! (ξεσχίζων τὸ γράμμα) ὦ ἐπίολκος! (προχωρεῖ) Μὲ πελιέπαιξεν ὡς παιδίον. Καλὰ λοιπὸν. Ἐγὼ θὰ τῆς φανελώσω τί θὰ εἶπῃ Τλομελός. Ἄ! Μαλίκα, Μαλίκα! Ἦθελα νὰ σὲ ἴδω κατὰ πλόσωπον, νὰ σὲ ὑβλίσω πολὺ δυνατὰ, διότι μὲ ἐλεξίλεψες. Κατηλαμένη νὰ ἦνε ἡ στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποίαν σὲ εἶδα εἰς τὸν Ἀπόλλωνα. Ὅχι τρελλή, ἐσὺ μὲ εἶδες, ἐγὼ δὲν σὲ εἶδα. (Μετὰ σιγῆν) Δὲν εἶχες καλδίαν! Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ μὲ εἶπῃ σκυλλάκι; Λοιπὸν θὰ φελθῶ κ' ἐγὼ ὡς γαιδουλάκι. Τῶλα ἐτοιμάζεται ἡ Ἀγορά. Θὰ τλέξω νὰ γλάψω τλεῖς λέξεις δι' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι φουλκίζονται, καὶ νὰ σὲ κάμω τουλοῦμι. (ἀπέρχεται δραμαίως)

ΣΚΗΝΗ Η΄.

(Ὑπόγειον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κυρίου Βλακίδου).

Μαρίκα καὶ Βασιλάκης

ΜΑΡΙΚΑ Λοιπὸν, Βασιλάκη;

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ Λοιπὸν, Μαρίκα;

ΜΑΡΙΚΑ Εἶμαι δυστυχής!

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ Εἶμαι ἔλσεινός!

ΜΑΡΙΚΑ Δὲν βλέπω πλέον ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἐπε-
θύμουν εἰς κάθε στιγμήν νὰ βλέπω.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ (ταραχθεὶς) Ἐκείνους τοὺς ὁποίους! —

Μαρίκα! ἐκείνους τοὺς ὁποίους εἶπες, ἢ ἐκεῖνον τὸν
ὁποῖον;

ΜΑΡΙΚΑ Ζηλότυπε! Εἰς αὐτὸ τὸ ὑπόγειον περιμένεις
καλὰς ἰδέας;

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ (διευθετῶν τὰ ὀφθαλμοῦνά του) Μὲ συγχω-
ρεῖς. Λοιπὸν πῶς θὰ διορθώσωμεν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα;

ΜΑΡΙΚΑ Εἶνε ἀδιόρθωτον.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ Λοιπὸν, Μαρίκα;

ΜΑΡΙΚΑ Λοιπὸν, Βασιλάκη;

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ Εἶμαι δυστυχής!

ΜΑΡΙΚΑ Εἶμαι ἔλσεινή!

(ἀκούεται κτύπος εἰς τὸ παράθυρον)

ΜΑΡΙΚΑ Φεῦ!

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ (ἔντρομος) Οἴμοι!

ΜΑΡΙΚΑ (καθ' ἑαυτήν) Ἡ ἀνόητος ἢ Σοφία! Φαίνεται,
θὰ ἔρριψε εἰς τὸ νερὸν καὶ τὸ ἄλλο γράμμα, ποῦ τῆς
εἶπα νὰ τὸ ρίψη αὔριον.

(ὁ κτύπος ἐξακολουθεῖ)

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ (τρέμων) Ἐχάθην, Μαρίκα, ἐχάθην. Δὲν
σοῦ εἶπα χίλιαις φοραῖς ὅτι εἶμαι δειλός; Διατί νὰ
μὲ προσκαλέσης εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ ὑπόγειον; (προσπαθεῖ
νὰ κρυβῇ ὑπὸ τι παλαιὸν ἐπιπλον)

ΜΑΡΙΚΑ (καθ' ἑαυτήν) ὦ δυστυχία! — Δὲν εἶνε τίποτε.
(ὁ κτύπος ἐξακολουθεῖ)

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ (πτύσσων) Πῶς δὲν εἶνε τίποτε; Δὲν ἀκεύεις;

ΛΑΜΠΡΟΣ (ἔξωθεν) "Ἄνοιξε, Μαρίκα, εἶμαι ὁ Μανωλάκης.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ (ἀναπηδῶν) Ὁ Μανωλάκης!

ΜΑΡΙΚΑ (ὠχρὰ) Δὲν εἶνε τίποτε, Βασιλάκη μου.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ Πῶς δὲν εἶναι τίποτε; Εἶνε ὁ Μανωλάκης!

ΜΑΡΙΚΑ "Ἐνα ὠχρὸ παιδί, τὸ ὁποῖον μ' ἐνοχλεῖ καθ' ἡμέραν, καὶ ὅταν πηγαίνω εἰς τὸ σχολεῖον μὲ παραφυλάττει εἰς τοὺς δρόμους ὡς ἐπαίτης.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ Ἀλλὰ—(ἐν θυμῷ) Δὲν εἶμαι δειλός. "Ὅχι, ὅταν πρόκειται περὶ τῆς τιμῆς μου... (τρέχει καὶ ἀνοίγει τὸ παράθυρον) Εἴσελθε ὅστις καὶ ἂν ᾔσαι. Δὲν εἶμαι δειλός.

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΛΑΜΠΡΟΣ (εἰσελθὼν καὶ μένων ἔκπληκτος) ἮΑ!

ΜΑΡΙΚΑ (ἐν αἰσχύνη) Ὁ πατήρ μου! (καλύπτει διὰ τῶν χειρῶν τῆς τὸ πρόσωπον)

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ Ὁ πατήρ τῆς! (τρέμει)

ΛΑΜΠΡΟΣ (ἤρεμος) Λοιπὸν δὲν ἔπταιεν οὔτε τὸ μπαλκόνι, οὔτε τὸ κορίτσι. (ἄγριος) Κύριε! Σὺ ὅστις τολμᾷς νὰ ἐμβαίνης κρυφὰ εἰς τὴν οἰκίαν μου! (τὸν λαμβάνει ἐκ τοῦ βραχίονος)

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ (γονυκλινῆς) Κύριε! Ομολογῶ, ὀρκίζομαι...

ΛΑΜΠΡΟΣ Μὴ ψεύδεσαι. Δὲν ὀρκίζεται ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὸ παράθυρον ἐμβαίνει εἰς ξένην οἰκίαν.

ΣΚΗΝΗ Ι'.

ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ (πηδῶν ἐντὸς διὰ τοῦ παραθύρου) ἮΑ! Σὲ ἔπιασα λοιπὸν. (πρὸς τὸν Λάμπρον) Μὴ σᾶς φανῆ παράδοξον πῶς εὐρίσκομαι ἐδῶ αὐτὴν τὴν ὥραν. Δὲν εἶμαι Θεὸς ἀπὸ μηχανῆς· εἶμαι ἐραστής, ὅστις ἄλλο δὲν κά-

μνει παρά δι' ὄλης τῆς νυκτός νὰ περιφέρεται ἐν τῇ ὁδῷ
τῶν Τετραπόδων. (ἐξάγων ἐγχειρίδιον ἐκ τῆς ράβδου του)
Βασιλάκη!

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ (ἐξάγων μετὰ δειλίας καὶ κόπου τὸ ἐγχειρίδιον
τῆς ράβδου του) Μανωλάκη!

ΛΑΜΠΡΟΣ Ἴδού! Ἴδού!

ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ (πρὸς τὸν Βασιλάκην) Θὰ σὲ διατρυπήσω
ἴσ' ἀνκολοκῦθι, ἄνανδρε. (ὄρμᾳ κατ' αὐτοῦ)

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ (πρὸς τὸν Μανωλάκην) Θὰ σοῦ κόψω τὴ μύ-
τη, δειλέ. (ὄρμᾳ κατ' αὐτοῦ)

ΛΑΜΠΡΟΣ (ἀποκαλύπτων τὸ πρόσωπον τῆς θυγατρὸς του)
Ἴδέ!

ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ Ἄ!

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ Ἄχ! (συμπλέκονται διὰ φωνῶν ἀγρίων)

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'.

ΥΠΑΣΤΥΝΟΜΟΣ (εἰσελθὼν μετὰ κλητῆρος) Τί συμβαίνει
ἐδῶ, κύριε Βλακίδη; (θέλει νὰ διαχωρίσῃ τοὺς ὀλολύζοντας)

ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ Ἄφσε με, μωρὲ ὑπαστυνόμε, νὰ τὸν
φάγω.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ (τρίζων τοὺς ὀδόντας) Ἄφσε με, κύρ κλητῆρα,
νὰ τὸν κόψω δέκα κομμάτια.

ΥΠΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Παληόπαιδα! Θὰ σᾶς κλείσω εἰς τὸ
χειρότερον ὑπόγειον. (τοὺς διαχωρίζει) Τίς πταίει, κύριε
Βλακίδη;

ΣΚΗΝΗ ΙΒ'.

(Εἰσέρχεται ἡ Χρυσῆ ἔντρομος καὶ τρέχει κατ' εὐθείαν
εἰς τὴν θυγατέρα της)

ΛΑΜΠΡΟΣ (δεικνύων τὴν Χρυσῆν) Ἴδού ἡ αἰτία!

ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ Μωρὲ ἄφσε με νὰ τοῦ χύσω τὸ ἄμμάτι;

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ Μωρέ κλητήρα ἄφσε με νὰ τοῦ κόψω τὸ αὐτί. (ὁ κλητῆρ τοὺς κρατεῖ ἐκ τῶν ὠτων).

ἙΠΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Κύριε Βλακίδη, εἶσθε ὅλοι ὑπὸ κράτησιν, διότι ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν σας ἀφήσατε νὰ φρονευθοῦν δύο ἄνθρωποι. Καὶ διότι εἶσθε τόσο ἀμέριμνοι, ὡς νὰ εὐρίσκεσθε ἐνώπιον τῶν θεαμάτων τῆς ἐταιρίας τοῦ Πανδόλφη.

ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ Ἐμπα του, μωρέ κλητήρα.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ Ναί, μωρέ, ἔμπα του, γιατί μ' ἐρρέξιλεψε! Αὔριον θὰ σοῦ δείξω, κυτρινιαρή!

ἙΠΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Κλητῆρ! Ὁδήγησέ τους εἰς τὰ ὑπόγεια. Σὺ κύριε Βλακίδη, πρέπει νὰ παρουσιασθῆς εἰς τὴν διεύθυνσιν διὰ νὰ ἀνακριθῆς.

ΛΑΜΠΡΟΣ Εἶναι περιττὴ πᾶσα ἀνάκρισις. Ἴδου ἡ αἰτία. (δεικνύει τὴν Χρυσῆν) Αὐτὴ διὰ τῆς κουφότητός της προητοίμασε τὴν σκηνὴν αὐτὴν.

ΣΚΗΝΗ ΙΓ'.

Οἱ ἀνωτέρω καὶ Κωστάκης

ΚΩΣΤΑΚΗΣ (ἐμφανισθεὶς εἰς τὸ παράθυρον, καὶ κρατῶν φύλλον νωπὸν τῆς Ἀγορᾶς ἀναγινώσκει) «Δι' ἐκείνους οἱ ὅποιοι φουλκίζονται. Περίφημος εἰδοποίησις. Εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ κυλίου Βλακίδου πωλοῦνται φιλήματα εἰς μετλιωτάτην τιμὴν. Πλοσκαλοῦνται ὅλοι οἱ τλελλοὶ νέοι νὰ τλέξουν νὰ ἀγολάσουν, διότι εἰς ὀλίγας ἡμέλας θὰ λουφιχθῶσιν ὅλα καθὼς ἐλουφίχθησαν τὰ μμάτια ἐνὸς ὑψηλοῦ συντάκτου. Ἐκεῖ εὐλίσχονται ἐπίσης καὶ ἄλλα διάφορα πλάγματα. Τλέξατε, κύλιοι, ν' ἀγολάσητε.» Ἄν καὶ κανένας δὲν ἔχει παλάδες, δὲν βλάπτει. Ἐκεῖ δὲν εἶνε ἡ

μπιλαλία τοῦ Μπελνιουδάκη νὰ γλάφη, ἄσματα δὲν ἐπιτλέπονται πίστωσις δὲν δίδεται. Ἐκεῖ καὶ ἄσματα ἐπιτλέπονται καὶ πίστωσις δίδεται.» — Ἴδου, τλελλή Μαλίκα, ὅπου σ' ἔκαμε τουλοῦμι ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον εἶπες γαῖδουλάκι. (ἀπέρχεται καγχάζων Ὁ κλητὴρ ἀπέρχεται σύρων ἐκ τῶν ὠτων τοὺς δύο συλληφθέντας)

ΛΑΜΠΡΟΣ (πρὸς τὴν σύζυγόν του) Ἦκουσες τὴν τιμωρίαν σου. Ἡ ἐφημερίς ἐκείνη ἢ σατυρική θὰ διέλθῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας ὅλων τῶν πολιτῶν, καὶ ὅλων τῶν φίλων μου ἐμπόρων. Εἰς τὸ ὄνομα τῆς προσβαλλομένης οἰκογενείας μου θὰ καγχάσουν ὅλα τὰ στόματα, καὶ τὰ πλέον ἄθλια ἀκόμη. Ἴδου ἡ τιμωρία σου.

ΜΑΡΙΚΑ (πίπτουσα πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ πατρὸς της)
Συγγνώμην!

ΛΑΜΠΡΟΣ (ἀπωθῶν αὐτήν) Εἶνε ἀργά!

ΥΠΑΣΤΙΝÓΜΟΣ Δὲν ἐννόησα, κύριοι, τίποτε.

ΛΑΜΠΡΟΣ Εἶσαι νυμφευμένος;

ΥΠΑΣΤΙΝÓΜΟΣ Ὁχι, δόξα τῷ Θεῷ.

ΛΑΜΠΡΟΣ Εἶνε ἀδύνατον λοιπὸν νὰ μᾶς ἐννοήσης. Ἄλλὰ σὲ προτρέπω καλλίτερον νὰ μείνης ἄγαμος καὶ νὰ μὴ ἐννοήσης τίποτε, παρὰ νὰ νυμφευθῆς καὶ νὰ καταλάβῃς τότε!

Ἀλέξανδρος Μωραϊτίδης.